

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3418/2022
29.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Цемовић адвокат из ..., против туженог СТКРЗ „МАКРОБЕЛА“ Чачак, ББ предузетника из ..., чији је пуномоћник Горан Јелушић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 622/21 од 18.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 622/21 од 18.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 264/18 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду на основу споразума број ../14 од 30.04.2014. године и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад, на радно место ... III степен. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 284.250,000 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 622/21 од 18.01.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 264/18 од 25.12.2018. године у делу става првог изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду на основу споразума број ../14 од 30.04.2014. године и да се тужени обавезе да тужиљу врати на рад, и у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, ни друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити. Тужила се у ревизији само паушално позива на учињене битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог на основу уговора о раду број ../12 од 01.02.2012. године на неодређено време, на радном месту Радни однос јој је престао на лични захтев, на основу споразума који је са послодавцем закључила дана 30.04.2014. године. Тужени је донео одлуку да запосленима смањи плату у наредних 9 месеци за 30% што тужилци није одговарало, због чега је претпостављеном- шефу производње ВВ саопштила да под тим условима не жели да ради код туженог. ВВ је то пренео власнику фирме- свом претпостављеном ГГ, па је истог дана, 30.04.2014. године, припремљена документација за закључење споразума о престанку радног односа. ГГ, који је за то имао овлашћење власника фирме, потписао је споразум и решење и доставио директору фирме ДД, који је у канцеларији ВВ тужилци предао решење о споразумном престанку радног односа. Тужила је прочитала и потписала решење, а у току поступка није доказала да је приликом заснивања радног односа код туженог потписала, осим уговора о раду истовремено и споразум о престанку радног односа. Тужила је на молбу туженог наставила да ради још 9 дана (до 09.05.2014. године), за који период јој је исплаћена зарада.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи решење о отказу уговора о раду на основу споразума од 30.04.2014. године, као и захтев да се тужени обавезе да тужилцу врати на рад.

Један од разлога за престанак радног односа из члана 175. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14) је и споразум између запосленог и послодавца који сагласно члану 177. истог закона мора изражавати сагласност воља уговорних страна.

Одредбом члана 177. Закона о раду, у ставу 1. прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Ставом 2. наведеног члана прописано је да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Према цитираној одредби закона основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност како о престанку радног односа, тако и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплата неисплаћених зарада и других примања по основу рада, право у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др). Да би споразумни престанак радног односа производио радно-правно дејство он мора да буде резултат слободно изражене воље, да буде закључен у писаној форми, будући да такав споразум има снагу коначног појединачног акта и представља основ за престанак радног односа.

У конкретном случају, парничне странке су закључиле предметни споразум о престанку радног односа дана 30.04.2014. године, тужила је исти својеручно

потписала, а сходно члану 177. став 2. Закона о раду пре потписивања споразума обавештена је о свим последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености, што је констатовано у самом споразуму. Споразум о престанку радног односа производи правно дејство од момента кад је закључен и на основу таквог споразума није неопходно донети решење о престанку радног односа. Ако би било донето такво решење имало би декларативни карактер с обзиром да се њиме само констатује чињеница да је до престанка радног односа дошло на основу споразума. Решење о престанку радног односа не може само за себе представљати основ за престанак радног односа, па као такво не може бити самостално оспоравано приликом оцене законитости престанка радног односа до ког је дошло закључењем споразума, већ искључиво законитост таквог решења мора ценити кроз оцену пуноважности споразума о престанку радног односа који му је претходио. Нижестепени судови су то управо и учинили, налазећи да је предметни споразум о престанку радног односа у свему сачињен како је то прописано у члану 177. Закона о раду, на основу чега су правилно закључили да је и спорно решење од 30.04.2014. године законито.

Неосновани су наводи у ревизији да је моменат престанка радног односа производ једностране воље туженог, што би цео споразум чинило незаконитим, с обзиром да је тужилца потписала споразум о престанку радног односа у коме је наведен датум престанка радног односа, из чега произилази да је своју вољу изразила слободно, јасно, недвосмислено и без мање у вољи. Тужилца није доказала да је споразум био резултат мана воље, нити да је исти бланко потписала приликом закључења уговора о раду, супротно наводима у ревизији.

Неосновани су и наводи у ревизији тужилце да је овлашћење ГГ била спорна чињеница на коју је тужилца указивала у жалби, с обзиром да се тај доказ у списима предмета појављује у току поступка. Тужилца је радни однос код туженог засновала на основу уговора о раду од 01.02.2012. године, који је за послодаваца потписао ГГ, и у току поступка међу парничним странкама није било спорно да је тужилца била запослена код туженог почев од тог датума, није оспоравана чињеница постојања овлашћења туженог ГГ за одлучивање о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, па су правилно нижестепени судови утврдили да је спорно решење потписао ГГ који је имао овлашћење од стране ББ као предузетника.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1.ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**